

हिमाली शान्ति

मासिक पत्रिका

विश्वासबाट एकताको घेरा फराकिलो हुन्छ ।

पराजित मृत्यु नभई
संघर्षशील जीवन
रोजेको छुं ।

नविन प्रधान

२०१८

फेब्रुवरी

२

रक्तदान
जीवन

रक्तदान
जीवन

रक्तदान
जीवन

रक्तदान
जीवन

रक्तदान
जीवन

जीवन हो एक अमूल्य वरदान
रक्तदान गरि गरौं जीवनदान
सबको मंगल कामना गर्दै
चढौं हामी सबै बोधिसत्वयान ।

रक्तदान
जीवन

उत्कृष्ट मानवीय सेवाभावमा
मुलकेका तिम्बा ती मुस्कान
सम्पूर्ण मानव जगतको सलामकासाथ
जर्दछौं हामी हजुरहरुको सम्मान ।

सद्वाम उतराधिकारीहरु हुकाएर मंगलाई जोड्ने

Come & Join **Ikeda International School**

We give you wings to fly

Ikeda International School

Ravibhawan, Next to Machha Gate

Tel : +977-1-4279878

ikedaschool32@gmail.com

विषय सूचि

प्रधान सम्पादक :
श्रीमती सहना श्रेष्ठ

सह सम्पादक :
श्रीमती अञ्जली बस्नेत
श्री अमित रञ्जित
सुश्री युस्विता शाक्य
श्री विजैन श्रेष्ठ

कम्प्युटर कला सल्लाहकार :
श्री नविन मानन्धर

प्रकाशक :
हिमालयन पिस सर्भिस

फोन नं :
४०३८५८२ ४०३८५८३

पेख : ७८८
कलंकी काठमाण्डौ नेपाल ।

मूल्य : २० ५०।-

२

सम्पादकको कलम
(अन्तराष्ट्रिय सोका दिवस)

३

आस्था/अनुभव
(मैले पराजित मृत्यु नभई संघर्षशील जीवन रोजेको छु)

६

प्रश्न/उत्तर
(एकता नै, वृहत्तर बुद्धधर्म फैलावटको मुख्य सिद्धान्त हो)

८

जोशो
(वर्षाको लागि तीन त्रिपिटक गुरुहरुको प्रार्थना)

१०

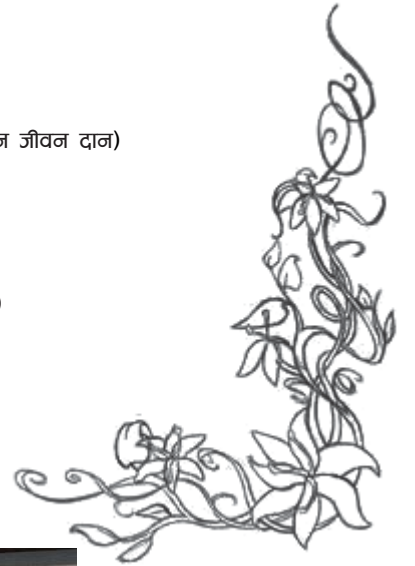
यात्रा आरम्भ
(आधारभूत अन्धकारलाई चुनौती दिदै)

१२

नेपाल एस.जि.आई. गतिविधि
(प्रारम्भिक अध्ययन तहको परिक्षा, रक्तदान जीवन दान)

१३

द न्यू ह्युम्यान रिभोलुसन विशेष
(नव सिमारक्षकहरुलाई मार्ग प्रदर्शन गर्दै)

अन्तराष्ट्रिय सोका दिवस

डा. कृष्ण शर्मा
जनरल डाइरेक्टर

केही दिन अघि अर्थात गएको जनवरी, २६ मा हामीले निचेरिन दाइसोनिनको बुद्ध दर्शनलाई संसारभरी फैलाउने अभियानमा हृदय देखि नै सरिक हुने र बढि भन्दा बढि मानिसहरूको अन्तरहृदयमा बोधिसत्व मार्फत वास्तविक खुशीको विजारोपण गर्ने प्रतिवद्धता सहित अन्तराष्ट्रिय सोका दिवस मनायौं। गुरु इकेदा भन्नुहुन्छ “हामीभित्रको मानवतालाई जगाउन र स्थापित गर्नु अति आवश्यक हुन्छ।

हामीले समाजमा रहेका हरेक मानिसहरू आत्मसम्मान सहित सुख, सम्बृद्धि र खुशी साथ रहन सक्ने समाजको निर्माण गर्नु पर्दछ। मानिसहरू शक्ति र लाभको खेलबाट थकित भैसकेका छन्। उनीहरू द्वन्द र असमभदारीबाट दिक्क भैसकेका छन्। उनीहरू विवेक, आत्मबल र शान्तिको अपेक्षा गरिरहेका छन्। एक्काइसौं शताब्दीमा उनीहरूको यो आकांक्षालाई पुरा गर्न केही कठिन देखिए पनि म हरेक मानिसका मनमा शान्ति र मानवीय खुशीका बीउ रोप्न प्रतिवद्ध भएको छु। हामीले अनिवार्य रूपमा मानवताको वीउ हाम्रो जीवनमा रोप्नै पर्दछ। यो मात्र उत्तम मार्ग हो भन्ने कुरामा म विश्वस्त

छु।” त्यस्तै तोदा सेन्सइले सिनइचीलाई भन्नु भएको थियो “म जापानमा कोसेनरूपुका लागि मजबुत जग बसाल्नेछु तर तिमीले संसारभर यसलाई फैलाउने तर्फ अघि बढ्ने छौं।” उल्लिखित कथनलाई आधार मानेर हामीले पनि हाम्रो समाज र राष्ट्रमा मानव क्रान्तिको वीउ फैलाउनु पर्दछ।

जनवरी २६, १९७५ अध्यक्ष इकेदाले ५१ देशका १५८ प्रतिनिधिलाई भेला गराई विश्व शान्ति सम्मेलन गर्नु भएको थियो। जुन सम्मेलन दोस्रो विश्वयुद्धको समय ताका जापान र अमेरिकाबीचको युद्धस्थलमा रहेको ग्वाम (संयुक्त राज्य अमेरिकामा समावेश भैनसकेको) भन्ने स्थानमा गरिएको थियो। जहाँ ठूलो संख्यामा सर्वसाधारण हताहत भएका थिए। मानिसहरू निकै पीडामा थिए। त्यस्तै जानवरी २६, १९८३ देखि यो मितिमा संसारलाई यस धर्मसँग परिचित गराउन शान्ति प्रस्ताव प्रस्तुत गर्ने देखि लिएर सोका गाकाई दिवसको रूपमा पनि मनाउने गरिदै आएको छ। यो संस्थाको महत्त्व र गरिमालाई कायम राख्दै शान्ति, शिक्षा र संस्कृति जस्तो आधारभूत तत्वलाई प्राथमिकतामा राखी कोसेनरूपु

मार्गमा अघि बढ्नु अति आवश्यक छ।

एस.जि.आई.का सदस्यहरूले जस्तोसुकै प्रतिकुल परिस्थितिमा पनि विवेक र करुणाका माध्यमबाट बाधाहरूलाई सामना गर्ने पद्धती अपनाउनु पर्दछ। गुरु र शिष्यको सम्बन्धलाई हृदयदेखि नै मनन गरी मानव खुशीका लागि अघि बढ्नेहरूको जीवन सधैँ बिजयी हुन्छ। नयाँ वर्षको शुरुवातसँगै हामी भित्र पलाएको उत्साह र समर्पणको भावले नेपाल एस. जि. आई. लाई नयाँ उचाइमा पुऱ्याउन सक्छ। यसका लागि सबै सदस्यहरूको आपसी सद्भाव, समन्वय र नियमित साधनाको खाँचो हुन्छ। गोशो र मार्गदर्शनको अध्ययन कार्यलाई प्राथमिकतामा राखी कोसेनरूपु कार्यमा सबैको सहभागिताले सम्पूर्ण सदस्यहरूले वास्तविक खुशी प्राप्त गर्न र सौभाग्य प्राप्त हुने कुरामा विश्वस्त छु।

मैले पराजित मृत्यु नभई संघर्षशील जीवन रोजेको छु

नविन प्रधान
पुरुष वर्ग

मेरो जन्म पहिलो छोराको रूपमा एउटा मध्यम वर्गीय परिवारमा भएको थियो। धेरैको भैँ मेरो पनि घरमा हातमुख जोर्न पनि मुश्किल थियो। मात्र एउटा प्याज खाएर बिताएको बाल्यकालको त्यो दिन हिजोको घटना जस्तै ताजा छ। कहिले काहिँ जीवनलाई यसो फर्केर हेर्दा मैले जीवनमा सुख भन्दा धेरै दुःख नै भोग्नु परेको आभाष मलाई हुन्छ। शायद दुःखको बानी नै परिसकेको हुनाले होला, मलाई प्राय जसो मानिसहरू बोल्दै नबोल्ने अनि हाँस्दा पनि नहास्ने मान्छे भनेर चिन्छन्। म शायद त्यस्तै नै छु। मेरा खासै ठूला ठूला महान सपनाहरू थिएनन् तर स-साना खुशीका लागि पनि धेरै मेहेनत

गरिरहुनु पर्दा, धिक्काउँदै आफैँले आफ्नो कर्मलाई धारे हात लगाउँदै दोष दिई बस्दथे। जीवनमा गुनासाहरू थपिँदै जाँदा मैले मेरो जीवन मात्र यस्तो किन भयो भनेर प्रश्न गर्थे तर उत्तर मैले कहिल्यै पाईन।

जीवनको रथलाई अगाडि बढाउने क्रममा २१ वर्षको कलिलै उमेरमा मेरो विहे लक्ष्मीसँग भयो। हामी दुईबाट तीन जना हुने तयारीमा थियौं, त्यसैबेला विभिन्न घरायसी, सामाजिक र आर्थिक कठीनाईले गर्दा बुबा आमासँग छुटेर हामी डेरा गरि बस्न थाल्यौं। घर छोडेर गएपनि समस्याले छायाँ भैँ हाम्रो साथ भने कहिल्यै छोडेन। एकलो परिवारमा

समस्याले जरा गाडे सँगै जटिलता, आर्थिक तनाव र सम्बन्धमा असमझदारीका पातहरू भ्रागिदै गयो।

आफूले राम्रो सोचे भगवानले पुऱ्याउँछन् भन्ने विश्वास लिई हामीले कालिमाटीमा भाडा पसल खोल्थौं। त्यसको ६ महिना पछि जेठो छोरा जन्मियो। उसको आगमनले हाम्रो दाम्पत्य जीवनमा खुशीका क्षणहरू र समझदारी बढ्न थाल्यो। एउटा अनमोल रत्न मिलेको हुनाले पहिलो छोराको नाम पनि अनमोल राख्यौं। ४ वर्ष पछि अर्को अनमोल रत्न जन्मियो, उसको नाम आयुष राख्यौं।

यसरी राजधानीको महंगीलाई सानो व्यवसायले धान्न गाह्रो भएर म पनि ४० कतेसी रमाउँला भन्ने सोच लिई विदेशमा गई धन कमाएर परिवारलाई सुखी बनाउने निधो गरेँ र प्रयास गर्दै जाँदा कतारको डिपार्टमेन्टमा अकाउण्टेण्डको काम मिलेर म गएँ। मेरो श्रीमती र साना छोराहरू मिलेर पसल व्यवसायलाई चलाउँदै थियो। तर एक वर्ष नबित्दै घरायसी कारण र भर्खरका छोराहरूलाई आमा एकलैले सम्हाल्न नसक्दा बरालिने होकि भन्ने डर र अन्य विभिन्न कारणले गर्दा म नेपाल फर्किन बाध्य भएँ र फर्किए।

नेपालमा फर्किएर मैले सहकारीमा सिनियर एकाउण्टेण्डको काम गर्न थाले। छोराहरूको शिक्षा दिक्षामा कुनै कमी नहोस भनेर दिनरात मेहेनत गर्दा पनि घरव्यवहार चलाउन हाम्रो आयश्रोतले हम्मे हम्मे भएपछि व्यवसायलाई बढाउन अलि अलि ऋण लिन

थाल्यौं। कुलतको लत लागे जस्तै थाहै नपाई हामी ऋणको दलदलमा फस्दै गइरहेका थियौं। एकजनाको ऋण तिर्न अर्कोसँग महँगोमा व्याज लिदै गयौं। यसरी आर्थिक अवस्था विग्रदै जाँदा धेरै मेहेनत गरेर दुई ठाउँमा जोडेको जग्गा पनि बेचन बाध्य भयौं। यसरी परिवार भित्र भैभगडा हुनु भनेको सामान्य हुँदै गयो र हामी दुई बीचको सम्बन्ध भन्भन् नाजुक बन्दै गयो।

त्यतिबेला म बाहेक मेरो सम्पूर्ण परिवार यस निचिरेन बुद्धधर्मको अभ्यास गरिरहेका थिए। म भने मेरो आमा क्रिश्चियन धर्ममा लाग्नु भएको कारणले म चर्चमा जान थाले। यसरी हाम्रो घरको पारिवारिक अवस्थामा बाक्लो कुहिरो लागेको थियो। मैले क्रिश्चियन धर्म अंगाल्दा समाजमा चलिआएको संस्कृतिसँग अलग रहनु पर्ने र परिवार भित्र पनि अप्ठ्यारो भएको हुनाले ६ महिना पछि मैले चर्चमा जान छोडिदिए र

कहिलेकाहि नेपाल एस.जि.आई को सभाहरूमा सहभागि हुन थालेँ।

दिनदिनै बढ्दै गएको ऋण र ३६ देखि ६० प्रतिशतसम्मको व्याज दरले म हतास भएर श्रीमतीसँग सल्लाह गर्दा कुरा नबुभेपछि, कसैलाई नसोधि म फेरि विदेशमै गएर कमाउछु भनेर फेरि कतारमा नै गएँ। ७ महिना पछि परिवारले बाध्य गराएर म फेरि नेपाल फर्किए। श्रीमतीको कारणले यो सबै बिग्रिरहेछ भन्ने सोचेर मेरो दिनरात भगडा हुने गर्दथ्यो जसले गर्दा मेरा छोराहरू पनि निकै निराश भएका थिए। एकदिन ठूलो छोराले रीसको भोकमा बुचुदान नै टुक्रा हुने गरि गोहोन्जोनलाई नै फालिदियो। त्यतिबेला लिडरहरू घरमा आएर संगै प्रार्थना गर्ने र उसलाई सम्झाउने हौसला दिने कार्य गरिदिनु भएकोले उसले पुनः टुक्रिएको बुचुदानलाई जोडेर प्रार्थना गर्न थाल्यो।

Hotel Silent Peak

Lake Side, Baidam -6, Pokhara
Tel: +977-61-462857 / 461977
Email : mohara_nims@hotmail.com

Our Facilities:
Free WiFi
Airport Shuttle
Free Parking
Restaurant
Room Service
Meeting/Banquet
Tour Desk/ Baggage Storage
Ticket Service

WELCOME
TO YOUR HOME AWAY FROM HOME

ऋणको बोझलाई कम गर्ने सोचले छोराहरूलाई विदेश पठाउने सोच बनाएर पुन परिवारको सदस्यहरूसँग थप ऋण लिएर पढ्नको संगसंगै काम गर्नको लागि कान्छो छोरा आयुषलाई अष्ट्रेलिया पठायो। उसले पनि त्यहाँ खुब मेहेनत गरि थोरै समयमा नै केहि रकम फिर्ता पनि पठायो तर त्यसले निरन्तरता पाउन सकेन।

यसरी ऋणले हामीलाई डुबाएपछि पसल व्यवसाय छोड्नु वाहेक हामीसँग अर्को कुनै विकल्प रहेन र पसल छोड्यौं। पसल छोडेर मेरो जागीरको भरमा मात्र घर चलाउन कसरी सम्भव होला। मिठो नमिठो दुई छाक तार्न त सकिन्थ्यो तर ऋणको व्याजै मात्र पनि तिर्न मेरो तलब पुग्दैन थियो, त्यसमाथि आमा विरामी पर्नु भयो। आमालाई भन्भन् गाह्रो हुँदै गएर अहिले हप्ताको दुईपटक किडनीको डाइलासिस गर्नु परेको छ। समस्या बाजा बजाएर आउँदैन भने भैँ एकपछि अर्को बज्रपात थपिँदै गयो।

ऋणको बोझ, असामीहरूको दिन दिनैको धम्की, छोराहरूले पनि खासै कमाई नगरेको, श्रीमतीसँगको दिनदिनको कचकच र आमा विरामी पर्नाले म अत्यन्तै हतास भइसकेको थिए। श्रीमतीले प्रार्थना गर्न मलाई हौसला दिइराखेता पनि मलाई प्रार्थना गर्न अलिकति पनि मन लाग्दैन थियो। केहि भिनो आशा बोकि कहिले काहि केहि समय प्रार्थना गरिदिन्थे।

चारै दिशामा मैले मात्र अन्धकार देख्न थालेको थिए। रीसको मात्रा यति प्रचुर मात्रामा थियो कि विरामी भई सुतेको आमा देखि पनि मलाई रीस उठ्ने गर्दथ्यो। विवेक, साहस, आशा जस्तो गुणलाई म भित्रको रीसले धुजा धुजा गरि च्यातिदिएको थियो। भगडा गर्दागर्दा म थाकिसकेको थिए तर मेरो श्रीमती र छोराहरू भने प्रार्थना गर्न थाकेका थिएनन्। म जीवन देखि निराश भई बस्दा, मेरी श्रीमतीले हाँसेर हौसलाका दुई शब्द बोल्न कहिले पनि छोडिनन्। उनको यस्तो प्रयासले मलाई विस्तारै विस्तारै नाम म्योहो रेङ्गे क्यो प्रार्थना गर्न अभिप्रेरित गर्‍यो। म असामीहरूसँग डराई डराई भाग्ने गर्थे, मोबाइल

फोन बन्द गर्दथे तर उनी एक एक गर्दै हरेक असामीलाई आफ्नो यथार्थ वस्तुस्थिति बुझाई वार्ता गर्दै गर्दा धेरैले ब्याज मिनाह गरिदिएको छ। यो सबै उसको प्रार्थना र प्रार्थनाबाट प्राप्त साहसको उपज हो। चुनौतीहरूले जीवनलाई रमाईलो बनाउने रहेछ भने यस माथिको विजयले जीवनलाई अर्थपूर्ण बनाउने रहेछ। जीवनमा सुख सबैले चाहन्छन् तर जसरी इन्ट्रेणी देखिनको लागि पनि वर्षा हुन जरूरी हुन्छ। त्यसै गरि मेरो जीवनलाई पनि आइपरेका एक पछि अर्को दुःखले म भित्र करूणा जगाइदिएको छ। बुद्धधर्मले हामी कति लामो समय बान्चौं वा हाम्रो मृत्यु कसरी भयो भन्ने कुराले जीवनको विजय वा पराजय निर्धारण गर्दैन, बरू हामीले जीवन कसरी बितायौं भन्ने महत्वपूर्ण हो भन्ने सिकाउँछ।

तर जतिनै गरे पनि ऋणको पहाड मुनी बसेर मैले जीवनलाई अगाडि बढाउने आशा गुमाइसकेको थिए। मेरो सोचाइ हरेक प्रति नकारात्मक हुँदै गएको थियो। मृत्यु नै यसको विकल्प हो भन्ने मेरो रोजाई बनेको थियो। दुई पटक प्रयास पनि गरे तर जीवनलाई त्यति सजिलै अन्त गर्न पनि सकिँदैन रहेछ। मेरो श्रीमती र छोराहरूको गोहोन्जोन प्रतिको दृढ आस्थाले म एकदिन भाइस जनरल डाइरेक्टर देबेन्द्र मान सिंह ज्यूकोमा मार्गदर्शन लिन पुगे। आस्थाका साथ गर्नु भएको प्रार्थना अनुत्तरित नहुने उहाँको मार्गदर्शनलाई लिएर मैले हरेक दिन विहान बेलुका समय अनुकुल मिलाई प्रार्थना गर्न थालें। यसरी प्रार्थना गर्दै जाँदा पृथ्वीका बोधिसत्वहरूको रूपमा मेरो भेट अन्य लिडरहरू सहना म्याडम, निभा बहिनी, नविन भाई, युरिका शाक्यसँग भयो र उहाँहरू मेरो घरमा आइ नियमित रूपमा प्रार्थना गर्न थाल्नु भयो।

एकदिन विहानै श्रीमतीसँग मेरो फेरि भगडा भयो र म अत्यन्तै जटिल डिप्रेसनमा पुगीसकेको हुनाले त्यो दिन म आत्महत्या नै गर्छु भनि सुसाइड नोट लेखि स्लिपिङ ट्याबलेट खल्तीमा बोकी हिडे। त्यो दिन राती अबेरसम्म मेरो पर्खाइमा लिडरहरू घरमा आई प्रार्थना गरिरहनु भएको रहेछ जसले गर्दा उक्त दिन म मृत्युको नजीक पुगेर पनि घर फर्किए। भोलीपल्ट नविन भाई फेरि मेरो

घरमा आउनु भई जीवन र मृत्युको राम्रो ज्ञान दिनुका साथै गोहोन्जोन र नाम् म्योहो रेङ्गे क्योको अपार शक्तिले कुनै पनि हालतमा विजय हुनसक्ने मार्गदर्शनले मेरो सम्पूर्ण हृदय नै परिवर्तन गराइदिनु भयो। त्यसदिन मैले जीवन अभिशाप होइन वरदान हो र जीवनमा आइपरेका घटनाहरूले नभई त्यस घटना प्रति हामीले गर्ने प्रतिक्रियाले जीवनलाई परिभाषित गर्दछ भन्ने बुझे।

यसरी विगत २ महिना देखि म हरेक दिन नियमित रूपमा १-२ घण्टा दाइमोक् प्रार्थना गर्दै आएको छु। यसले अप्रत्यक्ष रूपमा म भित्र आशा, साहस र विवेक जगाइदिएको छ। पहिला दुःख भुलाउनको लागि बियरलाई साथी बनाएको थिए अहिले गीतार मेरो नयाँ साथी भएको छ। नेपाल एस.जि.आई. को आर्ट डिभिजनमा सहभागी भई गीतार बजाउन थाले, फुर्सद भयो कि कहिले दाइमोक् प्रार्थना गर्ने त कहिले गीतार बजाएर श्रीमतीलाई गीत सुनाउने गरेको छु। पीर र रीस उठ्ने बानीमा धेरै सुधार आइसकेको छ। तिमीले गर्दा भनेर दोष दिने मेरो बानीलाई परिवर्तन गरि अहिले हामीले गर्दा यो समस्या भयो अब हामीले नै समाधान गर्छौं भन्न थालें। यसरी आफूमा आत्म विश्वास बढ्नुका साथै समस्यालाई जितेरै देखाउछु भन्ने संकल्प लिएको छु।

यसरी म मा धेरै नै फरक पाउन थालें। हुन त समस्या टरिसकेको छैन तर समस्यासँग जुध्ने आँट भने भन्भन् दृढ पाउँदै लागेको छु। यसरी नै प्रार्थनालाई अझ बढि बलियो र नियमित गरि यस समस्या माथि अवश्य नै विजय पाउँछु भन्ने पूरा विश्वास लागेको छ र गोहोन्जोनबाट प्राप्त यो नवीनको नवीन जीवन कोसेनरूपको लागि समर्पित गर्छु। आज मैले पराजित मृत्यु होइन संघर्षशील जीवन रोजेको छु। आशा छ मैले तपाईंहरू सबैको हौसला र साथ पाउने छु।

एकता नै, वृहत् बुद्धधर्म फैलावटको मुख्य सिद्धान्त हो

हाती वीचको भिन्नतालाई कसरी पार लगाउने ?

सोका गाव्काई अन्तराष्ट्रिय निचिरेन बुद्धधर्मको मानवीय दर्शनलाई वृहत् रूपमा फैलाउने मुख्य सिद्धान्त भनेको सदस्य मित्रहरू वीच सुमधुर एकता सिर्जना गर्ने हो। "The Heritage of the Ultimate Law of Life" मा निचिरेन दाइशोनिन भन्नुहुन्छ: "सम्पूर्ण शिष्यहरू र निचिरेनका साधारण समर्थकहरूले माछा र पानी अविभाज्य भए जस्तै सम्पूर्ण भिन्नताहरूलाई पार लगाएर धेरै तन, एक मनको भावनाले नाम् म्योहो रेङ्गे क्यो प्रार्थना गर्नु पर्छ। यो आध्यात्मिक सम्बन्ध नै जीवन र मृत्युको परम् नियमको ब्रम्हाण्डीय संचारको आधार हो। यसैमा निचिरेनको प्रचारको सच्चा लक्ष्य निहित छ। जब तपाईंहरू एकदम एकजुट यस प्रति समाहित हुन्छ वृहत् प्रचारको महान इच्छालाई पनि सहजै पूरा गर्न सकिन्छ।" (WND, Vol 117)

"धेरै तन" भन्ने वाक्यले विविध पृष्ठभूमिका फरक व्यक्तित्व, रूचि र भूमिकाका व्यक्तिहरूलाई जनाउँछ भने "एक मन" ले साझा लक्ष्य वा आदर्श प्रति गरिने कदरलाई जनाउँछ। बौद्ध साधकहरूको लागि "एक मन" भनेकै कोसेनरूपको लागि महान संकल्प लिनु हो।

यस लक्ष्यलाई हासिल गर्न हामीले "सम्पूर्ण भिन्नताहरूलाई पार" लगाउनु पर्दछ भनी निचिरेन सिकाउनु हुन्छ। माथि उल्लेखित "भिन्नताहरू" भन्ने शब्दबारे एस.जि.आई. का अध्यक्ष इकेदा भन्नुहुन्छ, विशेषगरि, यसको

अर्थ "शत्रुता, विभेद र स्वार्थीपनको भावनाहरू हुन् जुन आफू र अरूहरूलाई र विविध घटना हेर्ने प्रवृत्तिबाट उजागर हुन्छ जसले समानुभूति र बुझाईमा बाधा पुऱ्याउँछ।" (The Heritage of the Ultimate Law of Life, SGI President Ikeda's Lecture series)

अरूबाट अलग रहने व्यक्तिहरू आत्म आसक्तिमा लिप्त हुन्छन् र शक्ति, पद, ख्याती र भाग्य द्वारा सजिलै प्रलोभित हुन्छन्। उनीहरू अक्सर, तिरस्कार, ईर्ष्या, अहंकार, जिद्दी, अर्थै र कृतघ्न जस्ता भावनाहरूबाट ग्रसित हुन्छन् र अरूलाई आलोचना र दोष दिनुका साथै सबैलाई वेवास्ता गर्छन्।

अध्यक्ष इकेदा वताउनु हुन्छ की, "अन्ततः आस्था भनेको हाम्रो आफ्नै स्वार्थीपना संगको संघर्ष हो।" त्यसकारण, आफूले आफैलाई परिवर्तन गर्ने संकल्पसंगै

एकताको सृजनाको शुरुवात हुन्छ। त्यस्तो गर्नको लागि हामीले गोहोन्जोन समक्ष प्रशस्त नाम् म्योहो रेङ्गे क्यो प्रार्थना गर्नु पर्दछ जसले आफ्नो भित्री रूपान्तरणको लागि विवेक, साहस र करुणा पत्ता लगाउन र आफ्नो जीवन शक्ति उजागर गर्न सक्छन्।

अक्सर, अध्यक्ष इकेदाले एक्यबद्ध संस्था सिर्जना गर्न हामीमा स्पष्ट उद्देश्य हुनुपर्ने, अरूको विचार सुन्ने, खुला संवाद गर्ने, सूचनाहरूलाई सिध्न र सही संचार गर्नुपर्ने र केन्द्रिय प्रमुखलाई साथ दिनुपर्छ भनेर हौसला दिनुभएको छ। यहि नै "माछा र पानी अविभाज्य भएर पौडी खेले जस्तै" र सुमधुरता र परस्पर आदर र समझदारीको भावना सहितको सौहार्दपूर्ण कार्य हो।

अध्यक्ष इकेदा वताउनु हुन्छ की,
"अन्ततः आस्था भनेको हाम्रो आफ्नै स्वार्थीपना संगको संघर्ष हो।" त्यसकारण, आफूले आफैलाई परिवर्तन गर्ने संकल्पसंगै एकताको सृजनाको शुरुवात हुन्छ। त्यस्तो गर्नको लागि हामीले गोहोन्जोन समक्ष प्रशस्त नाम् म्योहो रेङ्गे क्यो प्रार्थना गर्नु पर्दछ जसले आफ्नो भित्री रूपान्तरणको लागि विवेक, साहस र करुणा पत्ता लगाउन र आफ्नो जीवन शक्ति उजागर गर्न सक्छन्।

एकता सिर्जना गर्ने साँचो के हो ?

अध्यक्ष इकेदाले आफ्नो उपन्यास दि न्यू ह्यूमेन रिभोलुसनको नयाँ अध्याय “उच्च पहाड” मा एकता कसरी सिर्जना गर्ने भन्ने वर्णन गर्नुभएको छः

हामी आस्थाको संसारमा बाँचिरहेका छौं। त्यसकारण, मुख्य मार्गदर्शकको रूपमा “आस्था” का साथ गोहोन्जोनमा आधारित भएर एक्यबद्ध हुनु पर्दछ। यदि हामी आफ्ना भावनाहरूबाट संचालित भयौं भने ईर्ष्या र द्वन्द्व पैदा हुनेछ। यो नै दानवी कार्य द्वारा हामी भित्र नियन्त्रित भएको तथा बुद्धधर्मबाट टाढिएको संकेत हो। एकतामा हामी भित्र निहित दुष्ट प्रवृत्तिको संघर्ष समावेश हुन्छ भने एकताको उद्देश्य हासिल गर्नु भनेको आफ्नै नकारात्मकता र स्व-नियन्त्रण माथि विजय हासिल गरी मानव क्रान्ति प्राप्तिको प्रमाण हो।

महान कठिनाईहरू माथि जुधेर त्यसमाथि विजय हासिल गर्नाले तपाईंले असीमित लाभ र सुखको अडिग आधारशीला निर्माण गर्नुहुनेछ। यसले तपाईंको आफ्नो धर्तीमा कोसेनरूपको विकासको उल्लेखनीय प्रगती तर्फ डोयाउँनेछ।

बौद्ध साधकहरू बीच एकता ल्याउन के कुराले प्रेरणा दिन्छ ?

यो कोसेनरूपको लागि साभ्ना प्रतिज्ञा र साभ्ना उद्देश्य हो तथा गुरू र शिष्य बीचको एक्यबद्धता हो जसले कोसेनरूपको प्रतिको प्रतिज्ञालाई बलियो बनाउँछौं।

अध्यक्ष इकेदा वर्णन गर्नुहुन्छ की, धेरै तन, एक मनको सुमधुरता गुरू र शिष्यको एक्यबद्धता भनेको गाडाको दुई पाङ्गा जस्तै हुन्। हाम्रो जीवनलाई गुरूले लिएको प्रतिज्ञासंग पक्कितबद्ध गराउनु भनेको पूरा मेसिनभरी शक्ति संचार गर्न १० मिलियन भोल्टको इन्धनको गियरसंग मेसिनको गियरलाई मिलाउनु जस्तै हो।

त्यस्तै गरि, जब हामीले कोसेनरूपको प्राप्तिको लागि आफ्नो मनलाई गुरूको प्रतिज्ञासंग एक्यबद्ध गछौं तब हामीले सम्पूर्ण राक्षसी कार्यहरूलाई परास्त गर्न सक्षम हुनुका साथै आफ्नो जीवनको र शान्तिको महान अभियानको लागि विजयको अत्यधिक उर्जा प्राप्त गर्न पनि सक्षम हुन्छौं।

पुजारित्व विरुद्धको संघर्षबाट हामीले के सिक्छौं ?

अध्यक्ष इकेदा भन्नुहुन्छ, गुरू र शिष्यको एक्यबद्धता र धेरै तन, एक मनको भावनालाई नाश गर्न खोज्ने नकारात्मक प्रभाव वा व्यक्ति विरुद्ध हामीले डटेर सामना गर्नु महत्वपूर्ण छ।

यद्यपी, एक समयमा एस.जि.आई. का सदस्यहरूले निचिरेन शोशु पुजारि (१९३०-९१) संग मिलेर साधना गरेका थिए र पुजारित्वलाई पूर्णतया साथ र सुरक्षा दिएका थिए। फलस्वरूप, फौलिएको पनि थियो। पटक पटक पुजारीहरूले एस.जि.आई. र यसका सदस्यहरूलाई होच्याउने, आलोचना र आक्रमण गर्थे। एस.जि.आई. ले निचिरेन दाइशोनिनको उपदेशलाई धृत्याई र धर्मलाई निन्दा गर्थे भन्ने आरोपका बावजुड वास्तवमै पुजारीहरू निचिरेन दाइशोनिनको बुद्धधर्मको मौलिक आशयबाट (कुनै पनि भेदभाव विना सबै मानिसले बुद्धत्व प्राप्त गर्न सक्छ) विचलित भए। उनीहरूले भूटा सिद्धान्तहरू सिर्जना गरे, भ्रष्टाचारी र सत्तावादी बनेर सोका गाक्काई र कोसेनरूपको अभियानलाई बाधा पुऱ्याउन अन्योल र विभाजनको वीऊ रोप्ने कोशिस गरे।

निचिरेनले निर्देशन दिनुहुन्छः “दुष्टहरू अनगिन्ती हुन सक्लान् तैपनी उनीहरूले एक महान सत्य माथि विजय हासिल गर्न सक्दैनन्।” (*Many in Body, One in Mind WND-1, 618*)। “सबैले यो बुझ्नु पर्छ की, वर्तमानमा शिक्षकहरूको कुरा गर्नु पर्दा त्यहाँ सही शिक्षक र गलत शिक्षक, असल शिक्षक र खराव शिक्षक बीच भिन्नता हुन्छ। उसले गलत वा खरावबाट टाढा रहने र सही र असल संग संगै रहनु पर्छ।” (*Reply to sairen -bo WND-1, 310*)

हामी आस्थाको संसारमा बाँचिरहेका छौं। त्यसकारण, मुख्य मार्गदर्शकको रूपमा “आस्था” का साथ गोहोन्जोनमा आधारित भएर एक्यबद्ध हुनु पर्दछ। यदि हामी आफ्ना भावनाहरूबाट संचालित भयौं भने ईर्ष्या र द्वन्द्व पैदा हुनेछ। यो नै दानवी कार्य द्वारा हामी भित्र नियन्त्रित भएको तथा बुद्धधर्मबाट टाढिएको संकेत हो।

WT, Mar 17, 2017

वर्षाको लागि तीन त्रिपिटक गुरुहरूको प्रार्थना

यसकारण,
बुद्धत्व प्राप्त गर्ने
उत्तम उपाय भनेको
असल मित्र पाउनु
हो । हामीलाई हाम्रो
आफ्नै विवेकले
कति टाढासम्म
लैजान सक्छ ? यदि
हामीमा चिसो र
तातो छुट्याउने
विवेक भएतापनि
हामीले एक असल
साथीको खोजी भने
गर्नु नै पर्छ ।

तर एक असल
मित्रको साथ पाउनु
अत्यन्त कठिन छ ।

(WND, p- 598)

पृष्ठभूमि:

यो पत्र केन्जी युगको पहिलो वर्षमा मिनोबुबाट सन् १२७५ मा सुरूगा प्रदेशको फुजी जिल्लाको निशियामा गाउँमा बस्ने साधारण पुजारी निशियामालाई पठाइएको थियो । निशियामा त्यो गाउँको एकजना सुरक्षाकर्मि र एकजना इमान्दार अनुयायी रहेको देखिन्छ जसले दाइशोनिनलाई खाना र कोसेली लिई अक्सर भेट्न जानु हुन्थ्यो ।

पत्रको शुरूमा निचिरेन दाइशोनिनले बौद्ध साधनामा हौसला दिने वा सहयोग गर्ने “असल मित्रहरू” को महत्वबारे व्याख्या गर्नुहुन्छ । असल मित्रहरू विरलै हुन्छन् र निर्वाण प्राप्तिको लागि खोजी नगर्ने खराब मित्रहरू धेरै हुन्छन् भन्ने बताउँनुहुँदै विगतमा निशियामा संलग्न भएको पवित्र भूमि पाठशाला (True World School) का विकृतिहरूबाट उहाँले औल्याउनु हुन्छ । तत्पश्चात् उहाँले घोषणा गर्नुहुन्छ कि, बुद्ध उपदेशको प्रभावशालितालाई सोच्दा अभिलेखात्मक र सैद्धान्तिक प्रमाण महत्वपूर्ण छन् भने “वास्तविकको प्रमाण” अझ बढी महत्वपूर्ण छ र यो नै मानव अवस्थामा सकारात्मक रूपले प्रभाव पार्ने धर्मको शक्ति हो ।

यो पत्रको शीर्षकमा उल्लेखित तीन त्रिपिटक गुरुहरू शान-वु वेइ (शुभकारसिंह), चीन - काङ्ग चिह (बज्रबोधि) र चु - कुङ्ग (अमोगबज्र) हुन् जो तीन जना भारतीय भिक्षुहरू जसले आठौं शताब्दीमा चीनमा रहस्यमय उपदेशहरू परिचित गराए जुन पछि जापानमा पवित्र भूमि पाठशालाको रूपमा चिनियो । दाइशोनिनले यी तीन जना भिक्षुहरूले राजाको आग्रहमा वर्षाको लागि प्रार्थना गरेको सम्बन्धित उदाहरणहरू दिनु हुन्छ । तर प्रत्येक पटक विध्वंसात्मक हुरीवतास मात्र

उत्पन्न भए । त्यसपछि उहाँले सद्धर्मपुण्डरीक सुत्रमा आधारित भएर चीनका तियनताइ र जापानका देङ्ग्योले प्रार्थना गरेर हल्का वर्षाबाट जीवन प्रदान गरेको उदाहरणहरू उद्धृत गर्नुहुन्छ । प्राचीन चीन र जापानमा धान बालीका लागि अतिवृष्टि चाहिन्थ्यो र अनावृष्टिलाई व्यापक अनिकाल मानिन्थ्यो, वर्षाको लागि जनताद्वारा गरिने प्रार्थनाको परम्परा असाधारण थिएन ।

चीन र जापानमा पवित्र भूमि पाठशालाका परम्पराले विनाश वा संकट निम्त्याएको उदाहरण दिइसकेपछि, दाइशोनिनले जापानस्थित पवित्र भूमि पाठशालाका संस्थापक कोवोले गरेका गलतीहरू र धोकाहरूको आलोचना गर्नुहुन्छ र आफ्नो राष्ट्रको सुरक्षाको लागि यो पाठशालाको प्रार्थनामा भर नपर्न चेतावनी दिनुहुन्छ । यो बेला जापानलाई मंगोल सेनाहरूले हमला गर्न लागि रहेका थिए । अनुकुल मौसमले निष्फल पारेको मंगोलको हमला पछि मंगोलको सम्राटले जापानको बफादारीको माग राखी फेरि दूतहरू पठाएका थिए, जनताहरूले आउन लागेको कठोर विपत्तिबाट आफूहरू सुरक्षित हुन तयार हुनु परेकाले पूरा देश शोकाकुल थियो ।

आफ्नो बोधपूर्ण ग्रन्थ “भूमिमा शान्तिको लागि सही उपदेश स्थापना गर्ने बारे” मा दाइशोनिनले बैदेशिक हमला हुने भविष्यवाणी गर्नु भएको थियो । विभिन्न सुत्रहरूलाई उद्धृत गर्दै उहाँ घोषणा गर्नुहुन्छ कि जनता बुद्धधर्मको गलत उपदेशमा लिप्त हुनु र सद्धर्मपुण्डरीक सुत्रलाई अस्वीकार र निन्दा गरेको कारणले जापान अप्त्यारो अवस्थामा परेको हो ।

टिप्पणी:

“सोका गावकाई मनेको असल मित्रहरूको भेला हो !”

“असल मित्रहरू” भनेको बुद्धत्व भन्ने सुखको सर्वोच्च अवस्था प्राप्त गर्न नभई नहुने कुरा हो। यो गोशोमा दाइशोनिन भन्नुहुन्छ, “बुद्धत्व प्राप्त गर्ने उत्तम उपाय असल मित्र पाउनु हो।” “असल मित्र” भनेको त्यस्तो मित्र हो जसले बुद्धधर्मको सही मार्ग देखाउँछ र सोही मार्गमा डोयाउँछ। कठोर अवरोधहरूका साथ आउने हुरी बतास चल्ने बाटोमा बाटो नबिराइकन एकलै हिँड्नु अति नै हतोत्साहित पार्ने काम हुन सक्छ। जीवनमा हामी सजिलै भ्रममा पर्न सक्छौं। त्यसैकारण सही मार्ग देखाउने असल मित्र हुनु महत्वपूर्ण छ।

हाम्रो लागि असल मित्रहरू भनेको हाम्रो गुरु, साधना गरिराखेका सदस्य साथीहरू र कोसेनरूपु हासिल गर्ने हाम्रो संस्था हो।

यो गोशोमा भनिएको छ, “हामीलाई हाम्रो आफ्नै विवेकले कति टाढा लैजान सक्छ?” अवश्य, हामी मानव प्राणीमा विवेक विद्यमान छ। तर विवेकले मात्र हामीले जन्म र मृत्यु जस्ता आधारभूत दुःखहरूलाई पार गर्न सक्तैनौं। बरू, हाम्रो सांसारिक विवेकले पनि बारम्बार सही मार्ग तर्फ लाग्ने हाम्रो अभिप्रायलाई कमजोर पार्न सक्छ। “असल मित्रहरू” को संगतमा अधि बढ्ने पवित्र र सरल मनोभाव हामीमा अन्तर्निहित छ भन्ने कुरा धेरै महत्वपूर्ण छ।

असल मित्रहरूको तुलनामा गलत मार्गमा डोयाउने मित्रहरूलाई “खराब मित्रहरू” भनिन्छ। अहिलेको वर्तमान बुद्धधर्मको पछिल्लो युगमा यस्ता “खराब मित्रहरू” वा “खराब प्रभावहरू” धेरै हुन्छन्। जब हामी हाम्रो आस्था नष्ट गर्न लक्षित खराब मित्रहरूबाट पथभ्रष्ट नहुन चुनौती गछौं, जब हामी असल मित्रहरू खोज्छौं र जब हामी आफै असल मित्रहरू बन्छौं, तब हामी निश्चित गर्न सक्छौं कि हामी यो जीवनमा नै बोधिज्ञान प्राप्त गर्न आस्थाको सही पथमा छौं।

अध्यक्ष इकेवा यसो भन्नु हुन्छ : अध्यक्ष तोदा प्राय यासे भन्नु हुन्थ्यो, “सोका गावकाई संस्था मेरो जीवन भन्दा बढी महत्वपूर्ण छ।” यदि संस्थामा मानिसहरू संगै मिलेर काम गर्न खोज्दैनौं र हामी आफैले मात्र सबै कुरा गर्ने सोच्छौं भने हामी खाली आत्मसन्तुष्ट र स्वार्थी बन्ने बाहेक अरू केही हुँदैन। यदि हामी क्षणिक परिस्थितिको शिकार बनेर उच्च लक्ष्य प्रतिको दृष्टि गुमाउँछौं र अन्तमा यसलाई त्याग्छौं भने हामीले स्वतन्त्रता पायौं भन्ने लाग्न सक्छ तर वास्तवमा हाम्रो जीवन पूर्णरूपमा दरिद्र हुनेछ। गावकाईमा हामीले हौसला प्राप्त गर्दछौं। हामीले अनुशासन सिक्छौं र तालिम पाउँछौं। हामीले आत्मोन्नतीको अवसरहरू पाउन सक्छौं। संस्थामा संघर्ष र चुनौतीद्वारा हामीले अडिग सुखको जग सिर्जना गर्न अवसर पाउँछौं।

सोका गावकाई एउटा असल मित्रहरूको भेला हो, यो संग मिलेर महान सुख र विजयले भरिपूर्ण जीवन जिउने लक्ष्य बनाऔं।

Music Composition
Arrangement
Audio & Video
Recording

Ombahal, New Road
Mobile : 9841204149
Email : b.jenraj@gmail.com

कुन्साङ कृषि फार्म ककनी द्वारा सञ्चालित

सगरमाथा डेरी

अर्जानिक स्वच्छ

दुध, दही, पनिर, चिज,
नौनी, द्यू, छुर्पी र
अन्य दुग्ध पदार्थ

सम्पर्क: हातीगौडा, जाणेश स्कूल चोक
९८४९२०७३९९, ०९-४३७९८०८

होम डेलिभरीको पनि व्यवस्था छ।

यात्रा आरम्भ

आधारभूत अन्धकारलाई चुनौती दिदै

यो श्रृंखलामा विशेषगरि सोका परिवारसंग आस्थाको यात्रा गर्नुहुने नयाँ सदस्य २ मित्रहरूलाई मध्यनजर गर्दै निचिरेन दाइशोनिनको बुद्धधर्मको साधनासंग सम्बन्धित शीर्षकहरूलाई समावेश गर्नेछौं ।

निचिरेन दाइशोनिन सिकाउनु हुन्छ की, सबैमा बुद्धत्व (वास्तविक सुखको जीवन र अरूलाई सुख तर्फ डोयाउने शक्ति) को क्षमता विद्यमान छ । तथापी, हाम्रो जीवनमा बुद्धधर्ममा भनिने “आधारभूत अन्धकार” जीवनमा निहित छ, जुन गहिरिएर रहेको मानव भ्रम हो जसले सम्पूर्ण जीवनमा विद्यमान बुद्ध प्रवृत्तिलाई पहिचान गर्न अवरोध गर्दछ ।

जसरी अवरोधहरूलाई पार नलगाई सच्चा सुख हासिल गर्न सकिदैन त्यसरीनै आधारभूत अन्धकारलाई सामना नगरि बोधिज्ञानलाई उजागर गर्न सकिदैन ।

बौद्ध लेखहरू अनुसार, शाक्यमुनिले पिपलको रूख मूनि बसेर ध्यान गरिरहँदा राक्षसहरूले उहाँलाई प्रलोभित पार्थे । द न्यू ह्युम्यान रिभोलुसन भन्ने उपन्यासमा अध्यक्ष इकेदाले चित्रण गर्नु भएको छ की पिपलको रूख मुनी जीवनको अनन्ततामा शाक्यमुनिको

जागृत हुनुले उहाँको जागृती नै आधारभूत अन्धकार वा अज्ञानता - भित्री राक्षसी कार्यहरूको कार्य, माथि विजय हासिल गर्ने नाटकिय घटना हो ।

अध्यक्ष इकेदा बताउनु हुन्छ: “राक्षसहरूले सांसारिक इच्छाहरूको प्रतिनिधित्व गर्दछ र बोधिज्ञानको मार्ग खोज्नेहरूको मन खल्वल्याएर भ्रमित पार्दछ । कहिलेकाँही राक्षसहरू सांसारिक इच्छाहरू प्रतिको हाम्रो लिप्तताको रूपमा आउँछन् वा भोक र आलस्य जस्तो भौतिक लालसाको रूपमा देखापर्छन् भने कुनै बेला मानिसको मनमा चिन्ता, डर र शंकाको रूपमा हावी हुन्छ ।

“राक्षसी शक्तिहरूको हमला माथि विजय हासिल गरे पश्चात् शाक्यमुनिको दिमाग स्वच्छ र स्फूर्त भयो जसले गर्दा उहाँको भावना वादल विनाको निलो आकाश भै स्पष्ट भयो । अन्ततः उहाँ आफ्नै अस्तित्वको गहिरो र अचल जरामा पुग्नु भएको थियो । उहाँलाई भ्रमको अन्धकार पछि आफ्नो जीवनमा विवेकको चहकिलो ज्योतीको रूपमा

अध्यक्ष इकेदा सिकाउनु हुन्छ की, आधारभूत अन्धकारसंग सामना गर्दा गर्नुपर्ने महत्वपूर्ण कुरा भनेको सर्वप्रथम, नाम् म्योहो रेङ्गे क्यो प्रार्थना गर्नु हो। “बुद्धत्वको जीवनावस्थालाई आफू भित्र सक्रियतापूर्वक उजागर गरेर हामीले राक्षसी कार्यहरूलाई परास्त गर्न सक्छौं। दोश्रो कुरा भनेको हाम्रा सदस्य मित्रहरूसंग एक्यबद्ध भई साधकहरूको सुमधूर समाज बनाउने हो। हामीले आफ्नो जीवनलाई वातावरण द्वारा नियन्त्रित हुन दिनु हुन्न। बरू निचिरेन बुद्धधर्मको आस्था र साधनाको संसारमा सक्रियतापूर्वक संलग्न हुनु पर्दछ। जब हामीले त्यसो गर्छौं, दाइशोनिनले दानवी कार्यहरूसंग लड्न देखाउनु भएको जस्तो संघर्षशील भावना हाम्रो जीवनमा उजागर हुनेछ। कोसेनरूपुको लागि प्रयत्नरत व्यक्तिहरूसंगको सम्बन्धले तपाईंको आफ्नै जीवन बलियो हुनेछ।”

परिणत भएको महशुस भयो। उहाँले आफूलाई उच्च हिमालयको शिखरबाट सम्पूर्ण दिशाहरूको अवलोकन संभव भएजस्तै स्पष्ट निर्देश गर्न सक्ने अवस्थामा सजातीय अवस्थाबाट बन्धन मुक्त गर्नुभयो।

शाक्यमुनिलाई, बुद्ध भैसकेपछि पनि राक्षसी कार्यहरूले निरन्तर सताइरहन्थ्यो। उनीहरूले तँछाडमछाड गरि उहाँको हृदयमा सानो भन्दा सानो फाटो ल्याउन आक्रमण गरिरहन्थे।

अध्यक्ष इकेदा लेख्नुहुन्छ: “बुद्ध कुनै अलौकिक व्यक्ति होइन। यो अवस्था हासिल गर्ने व्यक्तिले पनि निरन्तर समस्या, दुःख, पीडा र रोगको सामना गर्नुका साथै राक्षसी कार्यहरू द्वारा प्रलोभित हुन्छन्। त्यसकारण, बुद्ध भनेको त्यस्तो व्यक्ति हो जो साहसी, प्रयत्नशील र निरन्तर कार्य गरिरहन्छ र राक्षसी कार्यहरू विरूद्ध सदा संघर्षशील हुन्छ। जतिसुकै उच्च ओहदा हामीले हासिल गरेतापनि प्रगती र अधि बढ्ने निरन्तर परिश्रम विना हाम्रो आस्था क्षणभरमै नाश हुन सक्छ।”

आधारभूत अन्धकारलाई परास्त गरेर हामीले आफ्नो आस्था गहिरो बनाउन,

अमापनीय लाभहरू हासिल गर्न, विषलाई औषधिमा परिणत गर्न र परम् सुखको जीवनावस्थालाई स्थापित गर्न सक्छौं। अध्यक्ष इकेदा भन्नुहुन्छ, “या त राक्षसी कार्यहरूलाई परास्त गरेर बुद्धत्व प्राप्त गर्ने वा त्यसबाट (राक्षसी कार्यहरू) पराजित भई भ्रमपूर्ण जीवन जीउने हो। अन्ततः हाम्रो बौद्ध साधनाको उद्देश्य भनेको उक्त निर्णायक संघर्षमा विजय हासिल गर्ने हो।”

गहिरो आस्था उजागर गरौं, हाम्रो जीवनको आधारभूत अन्धकार माथि विजय हासिल गरौं र बुद्धत्वको सर्वोत्कृष्ट जीवनावस्थाको चमकलाई चम्काऔं।

साभार: SSA Times 555

Contact: **9803266533, 9843818794**

OUR ZUMBA FITNESS CLASSES

ZUMBA REGULAR
Aqua Zumba Zumba Toning
ZUMBA KIDS
ZUMBA GOLD AND MANY MORE

WHY ZUMBANDU?

- * Well groomed hall overlooking swimming pool
- * Ample of refreshing Area
- * Well adjusted music system
- * Certified & Experienced Zumba Instructors
- * Different Changing Rooms
- * Large Parking area
- * Accessory shops
- * Steam Bath/Sauna
- * Swimming & Shower
- * Physiotherapy Clinic

umbandu
A Complete Fitness Solution

Bhimsengola Marg-34, Baneshwor Swimming Complex
zumbandu@gmail.com facebook.com/zumbandu

प्रारम्भिक तहको अध्ययन परिक्षा

■ सहना श्रेष्ठ
हिमाली शान्ति

डिसेम्बर ३०, २०१७, नेपाल एस.जि.आई. ले संचालन गरेको प्रारम्भिक अध्ययन तहको परिक्षामा ८ जना सदस्यहरूको सहभागिता रहेको थियो ।

चिसो मौसममा परिक्षार्थीहरूको उत्साहले वातावरणलाई न्यानो प्रदान गरेको थियो ।

विहानको जोग्यो र दाइमोकु पश्चात् शुरु भएको परिक्षामा परिक्षार्थीहरूलाई हौसला स्वरुप अध्यक्ष इकेदाले पठाउनु भएको सन्देशलाई बिजेन राज श्रेष्ठले पढेर सुनाउनु भएको थियो । सन्देशमा अध्यक्ष इकेदाले सोका जावकाईले गर्व गर्ने स्रोत मध्ये छुटा स्रोत भनेको यसमा भएको विश्वकै उत्कृष्ट बौद्ध सिद्धान्त हो र तोदा सेन्सेइको मार्गदर्शनमा रहेर आफूले जोशो अध्ययन गर्ने अवसर प्राप्त गर्नु आफ्नो जीवनको महान सजाना भएको उल्लेख गर्नु भयो । जतिसुकै कठिन परिस्थितीमा, जीवनका बाधा अवरोधहरू माथि विजय हासिल गर्न जोशोले साहस, करुणा र विवेकको प्रकाश प्रदान गर्ने कुरा सन्देशमा उल्लेख गर्नु हुँदै यस बौद्ध परिक्षाको तयारीको लागि परिक्षार्थीहरूले गर्नु भएको प्रयासले उनीहरूको जीवनमा अनन्त सुख प्रदान गर्ने हौसला दिनु भयो ।

उक्त परिक्षाको शुरुवातमा मैले परिक्षार्थीहरूलाई परिक्षामा सहभागी हुनु नै छुटा ठूलो साहस भएको र यस निचिरेन दाइशोनिको बुद्धधर्मलाई गतिरिपर पढ्ने र बुझ्ने कार्यले हामीलाई अनन्तसम्म नै विवेकी बनाउने बताएँ ।

रक्त दान, जीवन दान

■ युरिका शाक्य
हिमाली शान्ति

“विश्वव्यापी कोसेनरुफुको नव युगमा उत्कृष्ट उपलब्धिदको वर्ष” को पदापर्ण संज्ञो एस.जि.आई. अध्यक्ष डा. दाइसाकु इकेदाको ९० औं जन्मोत्सवको उपलक्ष्यमा नेपाल एस.जि.आई. ले जनवरी ७ तारिखका दिन आयोजना गरेको रक्तदान कार्यक्रममा सहभागी भएका ६० मन्दा बढि सदस्य साथी र परिवार मध्येबाट ३९ जनाको रगत संकलन गरिएको थियो ।

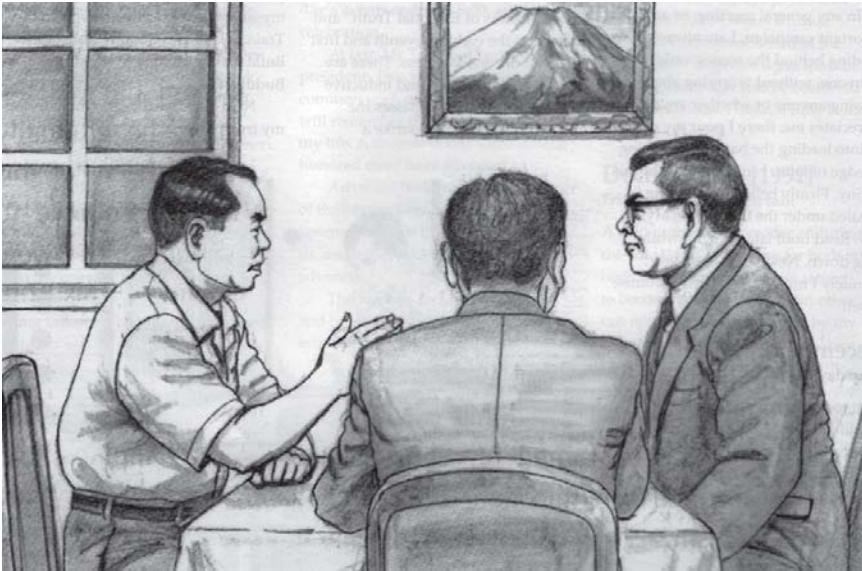
उत्कृष्ट मानवीय सेवाभावबाट रक्तदान गर्नु हुने सम्पूर्ण सहभागीहरू प्रति आभार व्यक्त गर्दै प्रशंसा पत्र प्रदान गरिएको थियो ।

द न्यु ह्युम्यान रिभोलुसन विशेष

नव सिमारक्षकहरुलाई मार्ग प्रदर्शन गर्दै

तलको निम्न एस.जि.आई. अध्यक्ष इकेदाको द न्यु ह्युम्यान रिभोलुसन पुस्तक “नव सिमारक्षकहरुलाई मार्ग प्रदर्शन गर्दै”बाट उद्धरण गरिएको हो। यस श्रृंखलावद्ध उपन्यासमा शिनइचि यामामोटोले श्री इकेदाको भूमिका निर्वाह गर्नु भएको छ।

उक्त साँभ, पेरुमा संस्थाको तेजस्वी विकासको लागि गोंग्यो र दाइमोकु गरिसकेपछि, सोका गाक्काईको विषयमा अझ राम्रो ज्ञान बढाउनको लागि शिनइचिले तुरुन्तै त्यहाँका प्रतिष्ठित पेरुका जापानी नागरीकलाई भेट्न थाल्नु भयो। उहाँहरु वीचको संवादलाई परिणाममूलक बनाउन उहाँले आफूले सक्दो मेहेनत गर्नु भयो। आफ्ना सदस्य साथीहरुको संरक्षण गर्ने

अठोटले, पेरुमा कोसेनरुफुको अभियानको आधारशिलालाई मजबुत बनाउन शिनइचिले अप्रत्यक्षरूपमा र विस्तारै पर्दा पछाडि बसेर कार्य गर्नु भयो।

उहाँ होटलमा फर्कनु भएको केहि समय पछि, दुई दर्जन डिप्टिक र च्याप्टरका प्रतिनिधिहरु उहाँको कोठामा भेला भए।

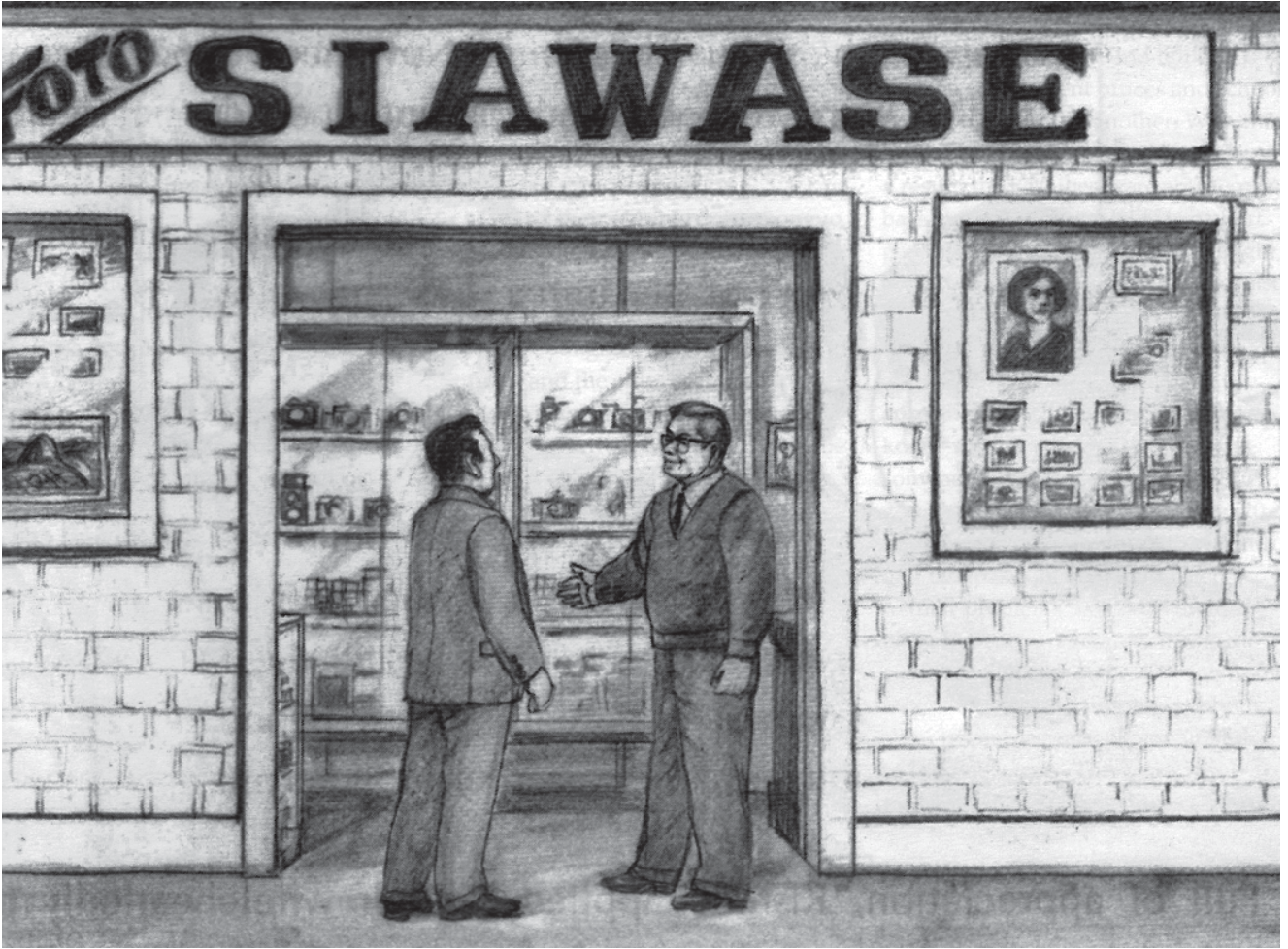
न्यानो अभिवादन गर्नु हुँदै, शिनइचिले

“आउनु भएकोमा धेरै धन्यवाद” म यो क्षणको प्रतिक्रिया थिए र तपाईंहरुलाई भेट्ने अवसर पाएकोमा म खुशी छुं, भन्नु भयो।

यसको प्रतिक्रियामा, एकजना हड्ढाकट्टा चस्मा लगाएको जापानी पिंढीको ५०- ६० वर्षको पुरुषले जवाफ दिनु भयो, “बरु हामीले तपाईंलाई पेरु आउनु भएकोमा धन्यवाद दिनु पर्ने हो। अध्यक्ष यामामोटो, तपाईंलाई हृदयदेखि धन्यवाद दिन चाहन्छु।”

मैत्रीपूर्ण र आरामका साथ कुरा गर्ने एकजना विवेक पुरुष जसले थुप्रै कठीनाइहरु माथि सफलता हासिल गरेको थियो। शिनइचिले उहाँलाई नाम सोध्नु भयो।

“मेरो नाम भिसेन्ते सेइकेन किसिवे हो। म आजै मात्र कलाओको च्याप्टर लिडर नियुक्त भएको हुं।” उहाँले आफूसँगै बस्नु भएको महिलालाई परिचित गराउनु भयो: “यिनी मेरी श्रीमती रोसालिया हारए किसिवे हुन्। उनी पनि कलाओको च्याप्टर महिला वर्गको लिडर नियुक्त हुनु भएको छ।

हामी दुवै मिलेर संघर्ष गर्दै पेरुको कोसेनरुफुको जिम्मेवारीलाई वहन गर्नेछौं।”

उहाँको आवाजमा गहिरो प्रतिबद्धता भल्कियो।

किसिवेको जन्म सन् १९१३ नागो, ओकिनावामा भएको थियो। कृषि तथा वन विज्ञान विद्यालयबाट स्नातक गर्नु भइसकेपछि उहाँले कृषिजन्य प्रयोग स्टेशनमा जागीर पाउनु भयो। अर्जेन्टिनामा खेती सम्बन्धिको अध्ययन भ्रमणको दौरानमा उहाँ पहिलो पटक दक्षिण अमेरिका पुग्नु भयो। यस महादेशबाट मोहित भएर उहाँ जापान फर्कन नै भुल्नु भयो। उहाँको दाई पेरुको लिमामा बसिरहनु भएको हुनाले उहाँ पनि त्यतै बस्न थाल्नु भयो। केहि समयको लागि उहाँले दाईको हजाम पसलमा सघाउनु भयो र पछि दुवै मिली दुधको कारोबार गर्न थाल्नु भयो।

१९४५ को जुन महिनामा, दोश्रो पुस्ताको जापानी पेरुवेली किसिवेले रोसालियासँग

विहे गर्नु भयो। त्यही वर्ष केहि समय अगाडि फेब्रवरीमा पेरुले जापानसँग युद्धको घोषणा गरेको थियो। यसरी जापान विरुद्ध नकारात्मक मानसिकता देशभरि व्याप्त भएको हुनाले उनीहरूको नव दाम्पत्य जीवन ग्रहणको वातावरणमा रुमल्लिन थाल्यो।

युद्ध पश्चात, किसिवेले हार्डवेयर पसल खोल्नुका साथै मौलाएको ढलको पाइपको विक्री वितरणको काम पनि गर्नु भयो जुन पाइप उहाँले अमेरिका देखि आयात गर्नु हुन्थ्यो।

भिसेन्ते किसिवेको व्यापार सफल हुने क्रममा थियो। यो समृद्धिको समय धेरै लामो भने हुन सकेन।

एक दिन व्यापारको मामिलामा, पूर्ण विवरण नहेरि, धेरै सोचविचार नगरिकन नै उहाँले एउटा करारमा हस्ताक्षर गर्नु भयो। त्यो एउटा ठगी कार्य थियो जसले उहाँलाई आर्थिक समस्याको दलदलमा फसायो।

देशलाई आर्थिक मन्दी तर्फ ढकेलिएको उच्च मुद्रा स्फीतिको कारणले उहाँको समस्या अझ भन् चर्कियो। समस्या भन् कठोर बन्दै गयो। व्यापार टाट पल्टिएर उहाँ ठूलो कर्जामा पर्नु भयो।

उहाँको तीनजना बच्चाहरू रोगको सिकार भइदिनाले समस्या अझ बढि दर्दनाक बन्न पुग्यो। ठूली छोरीलाई जोर्नीको दुखाई, ठूलो छोरालाई दमको रोग भने कान्छो छोरालाई छारे रोग लागेको थियो। उपचारको लागि औषधि किन्न सक्ने क्षमता उहाँमा थिएन किनकी उहाँको कमाईले हरेक दिन टेबलमा बल्लतल्ल खानाको मात्र बन्दोबस्त हुन्थ्यो। यसरी आफ्ना बच्चाहरूको दुःखमा उनीहरूलाई सहयोग गर्न नसकि लाचार भएर बस्नु पर्दाको उहाँको दुःख अत्यन्त पीडादायी थियो।

यसका साथै, विगतमा आफूले सहयोग गरेका चिन्जानकाहरूले पनि पिठ्यु फर्काई उनीहरूले दूरी बनाइराखेका थिए।

त्यतिबेला किसिवे ४० वर्ष पुग्न लागेको थियो । पेरुमा २० वर्ष लगाएर स्थापित गरेको उहाँको जीवन धरापमा परेको थियो । ऋण मुक्त हुने र व्यापारमा आफूलाई पुनः स्थापित गराउने कुनै आशा नै नदेखेर उहाँ अक्सर डरलाग्दो सपनाको सिकार बनिराख्नु भयो । हरेस खाएर उहाँले दुई पटकसम्म आत्महत्या गर्ने प्रयास गर्नु भयो । पहिलो पटक लिमाको दुर्गम भागमा रहेको अग्लो पहाडबाट समुन्द्रलाई हेरेर हाम्फाल्नु भयो । यसले ठूलै चोट पुऱ्याएतापनि ज्यान भने जान सकेन । दोश्रो पटक दौडिरहेको बसबाट हाम्फालेर आत्महत्या गर्ने प्रयास गर्नु भयो तर त्यो पनि सफल हुन भने सकेन ।

परिवारको गर्जो टार्न किसिवेको स्वास्नी रोसालियाले ब्युटी पार्लर खोलिन् जसको लागि उनीले आफ्नो बुबा र भाइसँग सापटी लिइन् । यसै समयताका ओकिनावामा निम्न माध्यमिकमा पढ्दाको पूरानो साथीले किसिवेलाई मासायोसि चीनाजको घरमा बोलाउनु भयो । त्यहाँ उहाँको परिचय निचिरेन दाइशोनिनको बुद्धधर्मसँग भयो ।

बुद्धधर्मको इमान्दार साधनाबाट कुनै पनि समस्याको समाधान हुने चीनाजको दृढ संकल्प देखि किसिवे प्रभावित हुन पुग्यो । त्यहाँ त्यतिनै बेला उहाँले सोका गाक्काईमा प्रवेश गर्नु भयो र तुरुन्तै आवेदन फार्म भर्नु भयो । यो मार्च १९६२ को कुरा थियो ।

रोसालियाले यो खबर सुनेर रीसले उनको अनुहार सेतो भयो: “तिमीले के सोचेर त्यो आवेदन फार्म भर्नु ? त्यस्तो खतरनाक अविवेकी निर्णयको प्रतिफल के हुन्छ भन्ने तिमिहरु सबैलाई थाहा नै हुनु पर्ने हो ! के हामीलाई यसको बारेमा दिनरात सम्झाइराखेको थिएन र ?”

उनीहरुको ऋणको भारीको कारण उनको श्रीमानको लापरवाही रुपमा कुनै कागजातमा गरेको हस्ताक्षर थियो । उनको लोग्नेले अझै पनि पाठ सिकेन र फेरि कुन चाँही “संकास्पद धार्मिक संस्था” को आवेदन फार्ममा हस्ताक्षर गरेछ भनेर दिक्क हुँदै कराउन थाल्यो ।

प्रार्थनाद्वारा उनीहरुको समस्याहरुको समाधान हुन्छ भनेर बचन दिने कुनै पनि धर्म माथि रोसालियालाई अलिकति पनि विश्वास थिएन । तसर्थ उनीले लोग्नेले सोका गाक्काईमा प्रवेश गर्ने उहाँको निर्णयलाई समर्थन गर्न सकिनन् ।

तथापि, किसिवेले भने होशियारीपूर्वक आफूलाई गोंग्यो दाइमोकुको साधनामा तल्लिन राख्नु भयो । जीवनमा नयाँ प्रस्थानको आशा लिँदै, उहाँले जेठानको फोटो पसलमा सहायकको रुपमा कार्य गर्न थाल्नु भयो ।

यसरी बौद्ध क्रियाकलापहरुमा सहभागी हुँदै जाँदा, उहाँ स्वयंले नै आफू भित्र आशा जागेको र सचेत भएको महशुस गर्न थाल्नु भयो । यसका साथै आफ्नो सोचाइमा पनि परिवर्तन आएको थाहा पाउनु भयो । यो भन्दा अगाडि सम्म किसिवेले आफू जस्तो सबैभन्दा अभागी मान्छे कोहि पनि नभएको महशुस गर्नु हुन्थ्यो । तर यो साधनाबाट उहाँले विस्तारै उहाँले भोग्नु भएका कठिनाइहरुको लागि पनि प्रशंसा

प्राप्त गर्नु भयो। यदि यस्तो तिता घटनाहरू जीवनमा नघटेको भइदिए उहाँले आफू कहिल्यै पनि गोहोन्जोनसँग साक्षात्कार हुन नपाउने महशुस गर्नु भयो अथवा यी सबै परिस्थितिहरूले सफलताको खुड्किलाको रूपमा वास्तविक सुख तर्फ उहाँलाई मार्गनिर्देशित गरिरहेको थियो। यस दृढताले उहाँलाई आफू सही मार्गमा हिंडिरहेको छु भन्ने दृढ विश्वासले उहाँलाई साहस प्रदान गर्‍यो र उहाँले आफूलाई सबै कार्यमा नयाँ जोश र जाँगरका साथ अगाडि बढ्नु भयो।

अन्तत, लिमा शहरको बाहिरी क्षेत्रमा किसिवेले आफ्नै फोटो सम्बन्धिको ब्यापार गर्न शुरु गर्नु भयो। बौद्धधर्मको साधनाले आफू सुखी हुने उहाँको परिपक्व अठोटलाई भल्काउन उहाँले आफ्नो पसलको नाम “सियावासे” (जापानी भाषामा सुख) राख्नु भयो।

रोसालिया आफ्नो लोग्ने आफ्नै खुट्टामा उभिएको देखेर खुशी भएतापनि उहाँले अंगालेको आस्था प्रति भने बेखुशी नै थिइन्।

एकदिन, किसिवेले उनलाई आफूसँगै सभामा जानको लागि आग्रह गर्नु भयो। अनिच्छुक हुंदाहुँदै पनि, लोग्नेको आग्रहलाई अस्विकार गर्न नसकेर उनी सभामा सहभागि हुन मञ्जुर भइन्।

शुरुमा, उनीले छलफल सभामा भएका कुराहरू प्रति अविश्वासको व्यवहार राखिरहिन तर जब सदस्यहरूले अनुभवहरू सुनाउन थाले तब उनी प्रत्येक शब्द सुन्न उत्साहित

हिमाद्री शान्ति। फेब्रुवरी २०१८

हुँदै अगाडि सरिन्। कसरी बौद्धधर्मको साधनाले स्वास्थ्य, आर्थिक र पारिवारिक सम्बन्धहरू माथि सफलता हासिल गर्न सकिन्छ भन्ने मानिसहरूको अनुभवहरू सशक्त र प्रभावकारी थिए। “आफ्नो भाग्य परिवर्तन” भन्ने धारणाले रोसालियालाई गहिरो छाप पायो।

“विश्वास गरिहाल्न गाह्रो भएतापनि” उनीले हामीले हाम्रो परिवारको कर्मलाई यस साधनाद्वारा बदल्न सक्छौं भन्ने मनमनै सोच्नु भयो। आफ्नो दुर्दशाको अन्य कुनै विकल्प नभएको कारण एकफेर जाँचिहेर्दा के नै फरक पर्ला र ? भन्ने उनको मनमा जाग्यो र उनीले साधना शुरु गर्ने ठूलो निर्णय गरिन्।

बुबा आमाले गोग्यो र सँगै दाइमोक् प्रार्थना गरेको देखेर किसिवेका बच्चाहरूले पनि साथ दिने निर्णय गरे। सम्पूर्ण परिवार एकसाथ गोग्यो प्रार्थना गर्ने भए। यसरी प्रार्थना गर्दा ठूली छोरीलाई जोर्नीको पीडा हुने त ठूलो छोरालाई दमले श्वास फेर्न गाह्रो हुने भयो।

जीवनमा संघर्ष यथावत रहेता पनि उनीहरू भित्र अब भने आशा जागेको थियो।

१९६२ नोभेम्बरमा पेरुमा च्याप्टरको स्थापना भए सँगै, भिसेन्ते र रोसालिया किसिवे क्रमश डिप्टिकको लिडर र डिप्टिक महिला लिडर नियुक्त भए। यस अवसरमा, भिसेन्ते

किसिवेले एउटा पवित्र अठोट लिनु भयो : “म मेरो सम्पूर्ण जीवन कोसेनरुफुको लागि समर्पित गर्दछु। यसको लागि, सबैभन्दा पहिला मैले मेरो आर्थिक अवस्थालाई मजबुत बनाउनु आवश्यक छ”

आश्चर्यजनक रूपमा, यसै समयमा रोसालियाको ब्युटि पार्लरले राम्रो ब्यापार गर्न थाल्यो। त्यसैगरी केहि समयको अन्तरालमा नै किसिवेको फोटो पसलको बाटो राम्रो हुन थाल्यो र सरकारी कार्यालय र विद्यालयहरू एक पछि अर्को बढ्न थाले। यसले गर्दा उहाँको ब्यापारले पनि राम्रो आम्दानी गर्न थाल्यो जसले गर्दा छोटो अवधिमा नै किसिवेले ऋण तिरेर ऋणको गहुंगो भारी विसाउन सफल हुनु भयो। यो भन्दा पनि पत्तै नपाई बच्चाहरूको रोगहरू पनि निर्मूल भयो।

हृदय देखि प्रशंसा बोकेर, किसिवेले धर्मको प्रचार र कोसेनरुफुको कार्यमा पूर्णरूपमा समर्पित भई लाग्नु भयो। कोहिपनि दुःखी भएको थाहा पाउने वित्तिकै त्यस सदस्यलाई भेट्न गइहाल्थ्यो चाहे त्यहाँ पुग्नको लागि २० वा ३० घण्टा नै किन नलागोस्। न्यानो माया र करुणाका साथ उनीहरूको समस्यालाई सुन्नु हुन्थ्यो, कुराकानी गर्नु हुन्थ्यो र हौसलाका शब्दहरू बाँड्नु हुन्थ्यो। पेरुका सम्पूर्ण मानिसहरू सुखी बन्न सक्षम बनाउने नै सियावासे (सुख) फोटो पसलको मालिकको ठूलो इच्छा र अठोट थियो। यही दृढ संकल्पले नै किसिवेको चरित्र निर्माण गर्‍यो र अन्तत: “पेरुका मानिसको मन पेरुमा नै जन्मिएका मान्छेले भन्दा पनि राम्ररी बुझ्ने” मान्छे भनेर उहाँको चिनारी बन्न पुग्यो।

भिसेन्ते किसिवेले एउटा पवित्र अठोट लिनु भयो : “म मेरो सम्पूर्ण जीवन कोसेनरुफुको लागि समर्पित गर्दछु। यसको लागि, सबैभन्दा पहिला मैले मेरो आर्थिक अवस्थालाई मजबुत बनाउनु आवश्यक छ”